

12 RÖPIRAT.

Budapest 1885. február 15.

V. évfolyam

V. füzet.

Haynald érsek úrnak

egy katolikus pap.

A kalocsai érsek úr beállt filoszemitának és filoszemitizmusra buzdítja papjait; sőt oly merész, hogy minden igaz, józan és lelkes papot az antiszemitizmus ellenségének állit. Igen téved az érsek úr. Tette volna le az érsek úr elébb a keresztet melléről, és mondott *volna le* érseki jövedelméről és állásáról, akkor illenék filoszemitának és játszani az antiszemitizmus-ellenséget. A mi vallásunk zászlaján a kereszt van, a keresztény a keresztet csókolja és imádja, és a zsidóság a keresztet pökdösi! A kereszténység és zsidóság elveiben, erkölceiben két engesztelhetlen tábor, e két tábor soha szövetségre, barátságra egymással nem léphet.

Az érsek úr a keresztény szeretetet vaknak gondolja, és hiszi, hogy a zsidók ádáz gyűlöletét ellenünk a szeretet leplével kell eltakarni. Az érsek úr maga, utódai és egyháza alatt vágja a fát. Midőn a törökök Konstantinápolyt elfoglalták, a zsidók – nem a törökök – az érseket agyonverték és meztelenül a tengerbe hurczolták.

A zsidó a keresztény nép vagyónát, hitét és erényet iparkodik elvenni, elrabolni; mivel pedig pappal állunk szemben, elmondjuk, mit tart a róm. kath. egyház erkölcstana a zsidókról. A keresztény vallás méltósága megvédésére és a megromlás elkerülésére az egyháztól határozottatott: 1-ör. a keresztények zsidókkal ne lakjanak; 2-or, azok lakomáiban ne vegyenek részt; 3-or, zsidóknak ne szolgáljanak; 4-er, azok kovásztalanait meg ne ízleljék; 5-ör, keresztény nők zsidók csecsemőit ne szoptassák se zsidóknál, se saját házaikban.

Vasárnapjaink és ünnepeink megszeztelenítetnek és templomaink üresednek, miért? A zsidók: a birtokosok és bérlők, valamint a zsidó gyárosok vasárnapon keresztény cselédek és munkásaik által dolgoztatnak. Ki zsidónál szolgál, az templomba nem jár,

böjtöt nem tart, a szentségekben nem részesül. A zsidó boltok és korcsmák a keresztény isteni szolgálat alatt tárvák, vasárnapokon leginkább csalják, pálinkáztatják, kártyáztatják a keresztény népet, űzi az isteni szolgálat alatt a zsidó az orgazdaságot.

E sorok írója keresztény pap, plébániájából 126 hajadon leány szolgál zsidóknál; elképzelve, mily keresztény asszonyok lesznek ezek? mit tanulnak ezek mindent a zsidóknál? 400 házaspár közül 300 nem tudja már az ágybért fizetni; mert telkeiket zsidók vették meg, vagy termésüket a zsidó már aratáskor elveszi, és az érsek úr minket papokat filoszemitaságra buzdít! A zsidók örvendettek a pápai birtok elvételének, ők magasztalják a kulturkampfot, ők lesik a papi birtokok kótyavételét, és Haynald érsek a filozemitát játsza! Szerencsétlen egyház, melynek ilyen érseke van. Nekünk antiszemitáknak folytonosan szemeink előtt szent János apostol szava: „Kárhoztatol azoktól, kik magukat zsidóknak mondják, holott nem azok, hanem a sátán zsinagógája.” Valóban a zsidók a sátán hordájának méltán neveztetnek, mert mindig üldözték és üldözik a keresztényeket. Antiszemizmus synonymum a kereszténységgel. Zsidók az anarchisták, nihilisták és szabadkőművesek korifeusai. És a kalocsai érsek ezek mellett írta böjti levelét; – valóban botrány, és tiltakozik minden keresztény lelkes pap ellene. N.

A török kormány a palaestini zsidóbevándorlás ellen.

Emlékezet okáért, mint fontos okmányt, alább registráljuk a török kormánynak a zsidóknak Palaestinába való bevándorlása ellen a múlt hóban kiadott rendeletét.

Ha nem lenne oly „ordító” csend a külpolitikai világban, mint a minő jelenleg van, főleg pedig ha D'Israeli uramnak (alias Lord Beaconsfieldnek) és az európai zsidóságnak nem sikerült volna a keleti kérdés tovább fejlődését oly alaposan megakadályoznia, ki tudja mily hosszú időre: valóban hálás téma lenne interpellálni a magyar kormányt e rendelet miatt a végből, nem szándékozik e a közös külügyministerium útján a hatalmakat reábirni arra, hogy interveniáljanak a török kormánynál e rendelet visszavonása érdekében.

Mert kétségtelen dolog, hogy a keleti (a mohamedán) kérdés a legszorosabb causalis nexusban van az európai zsidókérdéssel, a mely radikális módon csak a keleti kérdés végleges megoldásával

kapcsolatban fog megoldatni. Mihelyt ugyanis Syria, a melyhez Palaestina is tartozik, vagy önállósíttatik, vagy legalább valamely európai állam fenhatósága alá kerül, s így a jobbiztonság mellett a szabad bevándorlás előnyeiben is részesíttetni fog a zsidóság, évenként ezerén és ezerén fognak régi hazájokba visszatérni s ekkép Európa lassankint megtisztul ezen pestistől

Egyelőre azonban a magyar kormány példát vehetne a török kormánytól, hogyan kell távortartani az országtól a bevándorló zsidókat. Ha a deroutirozott pénzügyek között synylődő Porta meg-riszkirozhatott ilyen lépést a zsidóhatalommal szemben, tán a magyar kormány is megtehetne legalább annyit, a mennyit a török kormány tett.

A török kormánynak kérdéses rendelete így szól:

„Tekintve azon bajokat, a melyeket Palaestinában a *minden oldalról nagy tömegben* érkező zsidók, a kik ott *letelepedni akarnak*, okoznak, a császári kormány azoknak a birodalom ezen részébe való bevándorlását *megtiltotta*. Mindazonáltal néhányuknak sikerült, zarándokolás és kereskedelmi ügyetek ürügye alatt az országba bejutnia, ott letelepednie, és hamis bizonyítványok kieszközlése mellett tényleg bevándorolnia. Hogy ezen állapotoknak határ legyen szabva, a császári kormány elhatározta a külföldről érkező zsidóknak csak a következő feltételek alatt a Palaestinába való bejutást engedélyezni: 1. Útlevelükben világosan kiteendő, hogy ők mint zarándokok, nem pedig kereskedés üzése vagy ottan való letelepedés végett, mennek Jeruzsálembe. 2. Palaestinában való tartózkodásuk egy hónapnál tovább semmi körülmények közt nem tarthat. Az izraeliták az ezen értelemben szóló útlevelüket az illetékes török konzul által láttamoztatni tartoznak, s kötelezve vannak, megérkezésükkor tartózkodhatásuk czéljából a császári hatóságoktól magukat engedélylevellel ellátni. Ezek az engedélylevelek szintűgy szerkesztendőek, mint az útlevelek.”

A magyar nők és az antiszemizmus.

A ki a történelemben egy kevéssé is jártas, az tudni fogja, hogy a magyar nők, minden történeti nevezetességű korszakban, férjeik s gyermekeik mellett, mint ügyük előmozdítói, kisebb-nagyobb mértékben szerepeltek. Nézzünk szélylyel most, hogy e már világkérdéssé vált antiszemizmus korszakában, mit tesznek, s mit tehetnének?

Eddig biz vajmi keveset tettek. Pedig igen fontos hivatásuk lenne a családban arra nézve, hogy saját körükben megtegyenek mindent, a mi lehető.

Hány nő van, különösen kisebb városokban, a ki otthon kiszámítva szerény szükségleteit, az ezekre szánt összeget magához veszi, tán az utolsó krajczárt, mely házánál van; elmegy egyik

vagy másik *zsidó* boltba. A zsidó tudja ugyan, hogy ez szerény anyagi viszonyok között van, de azt is tudja, hogy férjének neve és becsülete tiszta. A „mivel szolgálhatok?” nála csak bevezetés, Meg sem várva rá a feleletet, előhordja s ajánlja számtalan régi rossz, új divatúnak keresztelt czók-mókját. Hiába szabadkozik a nő, hogy ő egészen mást akar. Tudja ő azt (a zsidó), nem is azért mutatja, – de csak hogy „tessék megnézni, ha netán esetleg venni, vagy másnak ajánlani tetszik, mert bizony ez gyönyörű kelme, az a gazdag úrnő is vett belőle.” (Persze, a zsidó már ösmeri a keresztény nők hiúságát, három-négy ranggal feljebbvalót mond.) „Mínthogy Nagysádat igen tisztelem-becsülöm és régi ösmerősök vagyunk, igazán nagyon olcsón a gyári áron számítnám.” A nő haboz, tudja hogy nincs rá pénze. De hiúságának hizeleg az, hogy nála felsőbbbrangúval egyformát vehet, a takarékoságnak pedig bizonyítéka az, hogy olcsón veszi és még alkudni is fog, aztán azt is megmondja, hogy nincs most nála pénz. A zsidó „mit mitsem tesz kérem?”-jére, olyan számlával állít aztán férje elé, melyet az egész évi keresménye feleslegéből nem képes kiegyenlíteni.

Ilyeneket ha figyelmesek vagyunk, naponta láthatunk, a legkisebb példától a legnagyobbig.

Így lesz a keresztény nő gyöngeségénél fogva akarata ellenére a nagyon is életkérdéses antiszemitizmusnak ellenségévé: mert férjét a zsidó lekötelezettjévé alacsonyítja, megfosztva azt Istentől nyert szabad akaratától s elvgyakorlási képességétől.

Egy igen előkelő családot ismerek, a hol a férj megfelelni látszik emberi hivatásának. Igen népszerű s gondolkodó ember. Egy ízben felmerült beszéd tárgyul a zsidókérdés közöttünk; csodálkozásomra emberem, e minden önzetlen helyes észjárású ember előtt létjogosult ügy iránt, ellenszenvet, később közönyt mutatott, neje legnagyobb meglepésére.

Az okot kutatni kezdtem, mely az embert meggyőződése ellen erre bírta. Mert hogy neki meggyőződése, arról bizonyos vagyok, akkor, a midőn azt tudom, hogy minden keresztény emberben mintegy vele született idegenkedés, ellenszenv, vagy legalább kicsinylés van a zsidó faj iránt, kisebb-nagyobb mértékben. Hosszas kutatás után rájöttem emberem titkára. Rájöttem, hogy neje az utóbbi években, szórakozás végett a fürdői idényt Mehádiában, Karlsbadban stb. töltötte. Ehhez természetesen pénz kell. Ezzel pedig bőven csak a zsidók rendelkeznek, mint törrel, melylyel megfogják a kissé is könnyelmű, vagy figyelmetlen embereket, így járt az én ismerősöm is.

Finom gyöngéd férj volt, nejének nem akarta kedvét szegni, pénzt vett fel zsidótól, mielőbbi visszafizethetés reményében. De ember tervez, Isten végez. Egyik terv és remény a másik után ment füstbe. Jött a másik fürdőidény; ha tavaly volt neje, most is mennie kell, már csak azért is, mert barátnője is megy. Hadd várjon a zsidó! (Ilyenkor aztán felmerül a kicsinylés!) Ad a másik szívesen. Adott is. Most még kevesebb pénz kell, mert a toilettéhez tartozó czikkeket is hitelbe adja a becsületes kereskedő. Az ékszerész is elvár az ékszerek áráért, míg a terv valósul. Így megy ez évről évre. Úgy, hogy a szegény férj négy-öt évre előre le lett kötelezve hitelezőjének. Mert első évben váratlan csapás miatt nem fizethetett. A másodikban meg már két évit kellett volna, de a szaporodó kiadások nem engedték. Mert hiszen valljuk meg, hogy míg neje oda volt, ő is többet megengedett magának, mint szokott. Aztán legnagyobb átkunk, hogy ha nőink egészségesen mennek el fürdőre, a legtöbb esetben bizonyos rájuk ragadt betegségeket hoznak haza, milyenek: a nagyzási vágy, a divat-rabság és feltűnni vágyás. E gonosz betegségek pedig jóval megszorítják a rendes kiadásokat. A férj lelke előtt sokszor felmerül a lealacsonyító helyzet, melybe a véletlen által jutott. Bántja is sokszor: de vigasztalással, új remény szövésével ott van hű, gyöngéd neje. Az ember bármily erős erejű legyen, mégis csak megvan mindenkinek a maga Achilles sarka. Emberünk is a jobb remény fejében belenyugszik helyzetébe. Hiszen hitelezői derék emberek, várnak bármeddig; sőt új kölcsönt is kínálnak, daczára, hogy a biztosíték is inog. Szegény ember, örül a zsidó-bizalomnak, nem tudja-e vagy nem akarja tudni, hogy ez már nem kölcsön, ez már ár, szabad akaratának és elvének az ára.

Hány eset van ilyen, hány embert köteleznek így le, hasonló módokon a ravasz zsidók. Igen jól tudják ők azt, hogy a váltóhurkot kinek kell nyakára húzni, kinek kiabálása, jajveszékése nem árt; lelkök pedig nincs, hogy megszánják. Így ezerszámra szedhetik áldozataikat egész bátran. De azt is igen jól tudják ők, hogy kivel kell mézes búzát etetni; igen jól tudják, hogy egy becsületes, okos ember mennyire képes ravaszságuk felderítésére, s tőlök mindazokat óvni, kik vele érintkeznek. Tudják ők azt igen jól, hogy az ilyeneknek minden szavuk egy-egy villám, mely minduntalan lecsaphat s megghiúsíthatja nyomorult tervöket. Ezeket kell hát nekik lépre csalni, soha le nem járó váltóikkal, vagy bármiféle befolyásolásokkal, a mik sajnos majdnem minden téren megvannak nekik, túlterjeszkedő hatalmoknál fogva, s hogy ők mennyire tudják s érzik ezt, mutatja önhiúsággal telt szemtelen-

ségök, mikor egyik vagy másik tekintélyes lekötelezettjükről, mint antiszemitáról beszélnek előttük. Mily önhittséggel mondja ekkor a zsidó: „Az kérem nem lesz antiszemita soha, az kérem okos ember.” Akaratlanul végigsimítja baloldalán levő pénzzel telt tárczáját, mintha mondaná: „Azaz nem ő az okos ember, hanem ez itt (a pénz), meg én.”

De kérdezik talán, hogy hát azon nők, kik a mai kor szerint vannak nevelve, mit tegyenek, ha belátva az antiszemitizmus igazságát, zászlója alá akarnak szegődni? Első sorban is, őrizkedjenek a zsidó befolyásolás alá esni, s hogy ez nagyon nehéz ne legyen, mivel a zsidó ravaszság számtalan, majdnem kikutathatlan irányban szétterjed, óvakodás és tapasztalatszerzés végett olvassanak antiszemita jellegű lapokat, mint p. o. a „12 röpirat” stb., melyek a zsidó befolyásoktól menten, minden piszkos és utálatos tetteiket leplezetlenül nyíltan hozzák a közönség elé. Másodszor, ne vegyenek tőlük semmit, még ha a legolcsóbban hirdetnék is azt, mert arról meg lehet mindenki győződve, hogy a zsidó boltból kikerült cikkek a legtöbb esetben rosszak. Az élelmi szerek meg pláne mérges anyaggal vegyítvék nagyrészből. Harmadszor, ne adjanak el nekik semmit, mert nem lehet oly éles szemök, hogy belássanak a zsidó mázsája belsejébe. Továbbá óvjanak mindenkit a zsidókali érintkezéstől s amennyire hatáskörük engedi, igyekezzenek oda hatni, hogy minden kisebb-nagyobb helyeken alakuljanak nőegyletek, melyek a szegény, árva lányokat mentsék meg a zsidóknál való szolgálástól, gondolkodván neveltetésökről és tisztességes keresztény családoznál szolgálhatásuktól, megmentvén ezáltal számtalan életet és becsületet.

A fentnevezettek megtehetésére pedig hivatva s képesítve van, úgy a mai mint a jövő kor leánya, mert így a legkisebb erő megfeszítése nélkül, csupán a természeti igazság útmutatását követve, elősegítője lesz, a minden szép, jó, igaz és nemes cél elérését gátló zsidó faj terjeszkedését megszüntetni törekvő antiszemitizmusnak

Lipovszky Róza.

Az északamerikai „magyarok.”

Tudvalevőleg az északamerikai Egyesült Államok lakossága részéről az ottani magyarok ellen erős ellenszenv uralkodik. Ennek okai nemcsak a mi szorgalmas és csekély munkabérrel megelégedő felvidéki tótjaink, a kiket a zsidó a hazából kiűzvé, Amerikában még az élelmességéről világszerte hírhedt „yankee”-t is legyőzik a munkaversenyben, – hanem azon sajnálatos ellen-

szenvnek legfőbb okai az oda kivándorló magyarországi zsidók, a kikről általában ismert dolog, hogy mihelyt Magyarország határait átlélik, azonnal megszállja őket a „magyar” szellem, melyet egész a henczegésig fitogtatnak a külföldiek előtt, s a kik ismeretes faji üzelmeik által a magyar nevet a külföldiek előtt, – a kik persze sok esetben ama „magyarok” képes feléről azonnal le nem olvashatják, hogy voltaképen „zsidóval” van dolguk, – megvetés, utálat és gyűlölet tárgyává teszik. Ekkép aztán a „magyar” zsidók a külföldön, különösen pedig az északamerikai Unió államai-ban élő *valódi magyaroknak* helyzetét is, az ottani lakossággal szemben szerfölött megnehezítik.

Hogy az északamerikai yankeek-nek milyen fogalmaik lehetnek, a köztük ubikáló pseudo-magyarok után ítélve, a *magyarokról*, s hogy ama pseudo-magyarok miként használják fel a magyar nevet czégérül zsidóságuk elleplezésére, arra nézve álljanak itt az alábbi tudósítások, melyeket a New-Yorkban megjelenő „*Oesterreichisch-Amerikanische Zeitung*” egyik közelebbi számából vettünk át. Ezen tudósítások szólnak a New-Yorkban és Cleveland városában *fenálló* „magyar” egyletek működéséről. Nemde szives olvasó, fel-dobban a szived, a mikor az Óceánon tul élő „véreid” társadalmi tevékenységéről készülsz örvendetes tudósításokat olvasni?!

Tehát halld és szívleld meg az „*Oesterreichisch-Amerikanische Zeitung*” következő tudósításait:

(1 - s ő kép.)

Első magyar betegsegélyző egyesület.

Az itteni (new-yorki) magyar egyletek egyik legjelentékenyebbike és legintelligensebbike múlt vasárnap tartotta a Florence Buildingben tisztújító közgyűlését. Már egy egész hónappal korábban megkezdődött az agitáció e vagy ama férfiú mellett, s nagy izgalmak között nézett mindenki ezen nap elé. Jóval a kitűzött idő előtt már telve volt a terem és az előtte levő folyosó az izgalomban levő tagok rendkívül nagy tömegével, s a midőn *Wertheimer Eduárd* elnök az ülést megnyitotta, a nagy terem a beözönlő tagokat alig volt képes befogadni. A folyó ügyek iránt alig volt, jobban mondva, semmi érdeklődés nem volt, mert ez kizárólag a küszöbön levő választásokra összpontosult. 11 óra felé *Wertheimer* úr felkérte a volt elnököt *Kleinmann* urat az elnöki széknek a megtörtönt elnökválasztás befejeztéig leendő elfoglalására, a mit *Kleinmann*-úr meg is cselekedett, mire ő a választási eljárást megnyitottnak jelentette ki. Kandidálva lettek: *Wertheimer Eduárd*, *Both József* és *Fischer* urak, utóbbi azonban visszalépett. A szavazás megejtetvén, a következő eredményt mutatta fel: Beadatott 165 szavazat; ebből kapott *Wertheimer* 112, *Both* 53 szavazatot. E szerint *Wertheimer Eduárd* úr 59 szótöbbséggel az első magyar betegsegélyző egyletnek elnökévé az 1885. évre megválasztatot. *Wertheimer* úr erre ismét elfoglalván az

elnöki széket, néhány szóval megköszönte a bizalmat, mire a választás folytattatott. Alelnökül egyhangúlag *Fischer S.* úr lön újból megválasztva. Pénztárnokul egyhangúlag *Friedmann Dávid* úr lön újra választva. Bejegyzett titkáru *Stransky úr* 121 szóval 83 ellenében, amely a korábbi első titkárra *Rosenbaum* úrra esett, lön megválasztva. Választmányi tagokká egyhangúlag *Frankéi Berthold*, *Levy Simon*, *Roth József* és *Fischer F* lönök megválasztva. Orvossá 110 szóval *Dr. Wald H.* úr lön megválasztva az 50 szavazatot nyert *Dr. Berg* úr ellenében. Igazgató tanácsosokká lönnek: *Metrovitz Ignác*, *Neumann Jakab*, *Manischov Simon*. írnek maradt *Stern M* úr.

A választás után a társaság *Kauders* vendéglőjébe ment, a hol egy finom ebédet igen sok borral (persze kóser borral. – Szerk.) együtt pusztított el.

(2 i k k é p.)

Magyar nők betegsegélyző egylete „a három nővérhez.”

1885. január 1-jén lön megtartva a *magyarok* első álarczos bálja, mint a fentnevezett nőegylet 9-ik évi bálja, fényes eredménnyel Irving Hall-ban.

(A bál részletes leírását elhagyhatjuk; ez úgy szól, a mint a mi sornalisztáink a purimbál-tudósításokat le szokták írni nagy lelkesedéssel és elragadtatással. A következő részleteket azonban fölötte érdekesnek találjuk közölni. Szerk.)

A többi tánczoknak is nagy buzgalommal hódoltak a jelenlevők, a mely buzgalom a *csárdásnál* tetőpontját érte el s oly lelkesedésig fokozódott, hogy mi magunkat valamely *debreczeni* tánczterembe helyezve képzeltük, s egy sereg ember közül felhangzott „a hogy volt!” kiáltás, a melynek a kitűnő zenekar persze azonnal megfelelt.

A bálbizottság a következő urakból állott: Elnök *Rottenberg Gyula*, titkár *Rosenberg Morris* (alias Móricz. – Szerk.), bálbizottsági tagok: *Dr. Morvay-Rottenberg Ignác* (a *Morvay* persze 50 kros magyar név. – Szerk.) *Dr. Handler Zsigmond*, *Dr. Fischer Louis*, *Dr. Lichtscheitt Louis*, *Grant Gyula*. (Ez a volt köztársasági elnök *Grant* nevére anglizálta a nevét, azelőtt valószínűleg *Grósznak* hívták. – Szerk.) *Kraus Eduárd*, *Schwartz Ignác*, *Schwartz Náci*, *Friedmann Hermann*, *Gross Louis*, *Hartmann Max*, *Landsmann Adolf*, *Landsmann M.*, *Weinberger Vilmos*. (Pompás egy *csárdás* lehetett az, a melyet ezen „magyarok” lejtettek. Szerk.)

(3 - i k k é p.)

Petőfi betegsegélyző- és segélyző-egylet.

Ezen egylet gyűléseit a hónap minden második és negyedik szerdáján tartja *Brown Street 252. sz.* alatt. Elnöke *Geiger Joel*, alelnök *Grosz Bernát*, bejegyzett titkár *Weinberger Leopold*, pénzügyi titkár *Kantrovits Jakab*, *Grünwald Jónás*, választmányi tagok *Wolf* és *Langfelder Sándor*.

(4 - i k k é p.)

Széchenyi betegsegélyző egylet.

Elnök: *Lefkovits J. M.*, alelnök: *Glücksman Max.*, pénztárnok: *Sauber E.*, pénzügyi titkár: *Weislovits I.*, bejegyzett titkár: *Rosenbaum*

JB., választmányi tagok; *London S., Muller S.*, (anglizált nevek. – Szerk.) *Grossmann M.* Ülés a hó minden 2-ik és 4-ik szombatján Essex utca 79. sz. a.

(5-ik kép)

Kossuth Lajos klub.

Összejövétel minden szerdán Willet Street 67. sz. a. Elnök: *Weisz Zsigmond*, alelnök: *Schönbrunn M.*, bejegyzett titkár: *Feigenbaum B.*, pénzügyi titkár: *Steinbach M.*, pénztárnok: *Heidenreich B.*, választmányi tagok: *Heidenreich L., Bravermann M., Kainer L.*

(6-ik kép)

Első magyar lövész (!) egyesület.

Elnök: *Klein Móricz.*, alelnök: *Sinaberger Ignecz.*, pénztárnok: *Pollak M.*, pénzügyi titkár: *Hübschmann S.*, bejegyzett titkár: *Helfgott L., Freund Fülöp* őrnagy, *PottaJc M.* őrnagy, *Friedmann S.* kapitány, *Hirtenstein R.* adjutáns, *Weiss H* főliadna.gy, *Bosenbaum K.* hadnagy, *Herzbrunn* őrmester. Az egyesület összejöveteleit minden hétfőn tartja 2-ik ut 193. sz. a.

7 - i k k é p.)

D. Black (*Black* angolul annyit mint *Schwarz.* – Szerk.) *magyar biztosító-egyesület Clevelandban.* (Ohio állam.)

Ülések a hó utolsó vasárnapján d. u. 2 órakor. Elnök: *Landsmann J.*, alelnök: *Klinger J.*, bejegyzett titkár: *Gutmann M.*, pénzügyi titkár *Hollander Fülöp*, pénztárnok: *Newman* (anglizálva „*Neumann*”-ból. – Szerk.) *J.*

(8-ik kép.)

Clevelandi magyar segélyző egyesület

Elnök: *Black* (– *Schwarz.* – Szerk.) *Louis*, alelnök: *Deutsch J. W.*, bejegyzett titkár: *Singer Chas.*, pénzügyi titkár: *Sampliner J. W.*, pénztárnok: *Sampliner H.*, választmányi tagok: *Sampliner A. W.*, *Black* (= *Schwarz*) *József.*, *Solomonson L. II.*, temető-bizottság: *Cook* (anglizálva: „*Koch*”-ból. – Szerk.) *J. Zanowitz H*”

A mint a felsorolt nevekből látjuk, az ismertetett „magyar” egyesületek igazgató- s hihetőleg egyszerű tagjai között is, *egyetlenegy keresztény-magyar ember sincsen.* S így állván a dolog, méltán kérhetjük: Hogy merészlik ezek a zsidók a magyar nevet bitorolni, és *chewra kadischa* és más specincus zsidó egyesületeiknek nevéhez a „magyar” jelzót czégerül felhasználni? S miért szégyelik a *zsidó* nevet Amerikában, s rejtegetnek *contrebande-árut magyar lobogó* alatt?!

Olvasva a fentebbieket, cseppet se csodálkozhatunk azon, ha Észak-Amerikában oly nagy ellenszenv uralkodik minden iránt, a mi ott magyar, s ha ott az az általános balhit, hogy a magyarok voltaképen *zsidók.*

A „mi” északamerikai zsidaink is úgy tesznek, mint az az egyszerű virslis, a ki „szalámit kiabált és .....árult.”

Egy antiszemita meggyilkoltatása zsidók által.

A „12 röpirat” fenállásának első évében Máramaros-megyéből *Borsa* községből több hónapon át szorgalmasan megrendelte fűzetenkint a „12 röpirat”-ot *Hozsda János* békebíró is. Egyszer csak azonban megszakadt a megrendelések sora. Eleinte nem tudtuk, mi az oka a pontos megrendelések ezen abbahagyásának; míg végre máramaros-megyei képviselőktől értesültünk arról, hogy a „12 röpirat” imént nevezett buzgó pártolóját hírszerint *zsidók orozva, meggyilkolták*.

Azóta a fővárosi lapok is hoztak ez ügyről rövidebb közleményeket. Legújabbán pedig több fővárosi zsidószagú lap, február elseji számában a következő részletesebb tudósítást hozza:

„Máramarosmegyének Bukovina felé eső határhavasai közt van egy *Borsa* nevű falu, melyet oláhok és zsidók lagnak. E falu 1881. október hó 23-án iszonyú büntény színhelye volt. Este 7 órakor, midőn még az egész falu ébren volt, a legélénkebb utcán meggyilkolva találták *Rozsda János* békebíró. Minthogy a meggyilkolt órája, pénztárczája, gyűrűje nála találtatott, a nyomban megindult vizsgálat tisztában volt azzal, hogy itt bosszú műve forog fenn.

Hozsda ugyanis vasárnaponkint felolvasásokat tartott az oláhoknak Istóczy röpirataiból és folyton izgatta a népet a zsidók ellen (No persze! Ha valaki a népet óvatosságra inti a zsidó karvalyokkal szemben, az mindjárt „izgat”. Szerk.) A zsidók őt e miatt gyűlölték. Közel feküdt tehát a gyanú, hogy a tettet egy vagy több zsidó követhette el. Az eset híre, vasárnap lévén, villámsebességgel elterjedt az egész faluban. A nép a helyszínére tódult és követelte, hogy az előljárátság néhány erőszakoskodás hírében álló zsidónál motozást tartson.

Az előljárátság egy népcsoport élén ezt mindjárt meg is tette, de bünjeleket nem talált. Egyik zsidónak, bizonyos *Lax Smil*, a *Janku Kukulujnak* ingujja némi vérfoltot mutatván, és egy másik, mert megrémültnék látszott, gyanúba vétettek, hogy ők a valószínű tettesek; ennek következtében néhány nap múlva el is fogták őket.

A megindult vizsgálat eredménye az volt, hogy három oláh tanú hit alatt vallatta, hogy esetleg éppen arra lévén útjok, szemtanúi voltak a véres tettek, és *Eax Smil* meg *Mendelovics Naftali* személyeiben föl is ösmerték a tetteseket, de a gáztettet nem merték megakadályozni, mivel saját életüket is féltették. Egy csomó zsidó ellenben a vádlottak alibijét bizonyította.

Ez ellentétes és egymást czáfoló vallomások folytán a m.-szigeti kir. törvényszék a vádlottakat fölmentette és szabad lábra helyezte.

A budapesti kir. Ítéletábla a fölmentő ítéletet helybenhagyta.

A kir. kúria ellenben bűnösöknek nyilvánította *Lax Smilt* és *Mendelovics Naftalit* a szándékos emberölésben és elítélte mindegyiküket 12-12 évi fegyházra.

Mendelovics neszét vevén elítéltetésének, megszökött. *Lax Smil* megkezdte büntetését 1883. jan. havában, de nemsokára perújítással élt, állítván, hogy a tanúk hamisan esküdtek, midőn őt terhelték és ezt

nemcsak tanúkkal képes igazolni, a kik előtte ezt utólag elismerték, hanem helyszíni szemlével is, mely igazolandja, hogy ama helyről, a honnan a terhelő tanuk látottnak állítják az esetet, azt látni, vagy a tetteseket fölismerni éppenséggel nem lehetett.

A perújítás során egyik terhelő tanú a bíróság előtt vissza is vonta első vallomását és előadta, hogy ő látta ugyan az esetet, de nem ismert föl senkit a tettesek közül, csak azért nevezte meg a vádlottakat, mert a községi bíró és a csendbiztos kényszerítették rá.

A másik két tanú megmaradt ugyan az újabb kihallgatás során is előbbi terhelő vallomásainál, de ezekkel szemben újabb tanuk állították, hogy amazok első vallomásuk hamis voltát előttük beismerték.

1884. január 28-án foganatosították a helyszíni szemlét. A Borsa községben megjelent törvényszéki vizsgálóbíró magukkal a terhelő tanukkal tett kísérletet. Oda állította őket, a hol – mint mondták – az esemény megtörténte alkalmával állottak. Maga pedig több ismert egyénnel odaállt, a hol a gyilkosságot elkövették és felszólította a tanukat, nevezzék meg a mellette állókat és jelöljék meg azt a, helyet, melyet ezek elfoglalnak.

A meglepő eredmény az volt, hogy a terhelő tanuk senkit sem voltak képesek fölismerni és a vizsgálóbíró konstataulta, hogy a másik csoportban álló egyenruhás csendőrt maga sem tudta megkülönböztetni a körülötte levő parasztoktól

E lényegesen változott ügyállás következtében a m.-szigeti törvényszék helyt adott a perújítási kérelemnek és új tárgyalási határnapot tűzött ki ez ügyben. A perújító vádlott rokonai – mint értesülünk – dr. F r i e d m a n n Bernát fővárosi ügyvédet kérték föl a védelemre, mit ez el is vállalt és már le is utazott M.-Szigetre.”

Íme, a tiszta-eszlári per változott kiadásban! Úgy látszik, ezeknek a gyilkos zsidóknak az ügyét is magáévá tette az „Országos központi iroda” és az „Alliance Israélite”; s így *Hozsda János* elvbarátunk kiontott vére is boszúatlanul marad a törvény útján.

Zsidó orgyilkos kezek által kivégzett szerencsétlen elvbarátunk és igaz ügyünk iránt tartozó kötelességet teljesítünk tehát akkor, a mikor őt is ezennel az antiszemitizmus vértanúi közé soroljuk, a kinek ártatlanul kiontott vére bosszúért kiált az égre, és a bosszúállás napja, erős meggyőződésünk, nem is fog sohaig késni.

A zsidókérdés valódi lényege.

Eddig a zsidókérdés leginkább csak felszínén lőn tárgyalva; tanulmányozták a betegség körjeleit, a nélkül, hogy a betegség fészket felkultatták volna. Az alábbiakban szolgáltunk e részben némi jelzéseket.

Én a kérdést a következő három sarkpontra osztom fel:

1. A vér vagyis a faj (race).
2. A szemiták negatív lényege.
3. Kereszténység – türelmesség.

1. A vér – a faj.

Évezredekén át prédikálta a zsidó nemzet, vérenek „kiválasztottságát.” Alig jut az más népeknek eszébe, hogy az ő vérüknek is vannak bizonyos előnyei, alig kezdik saját nemzetségüket becsülni és azt a nagy előnyt felismerni, melyet a vér vagyis a faj (raee) nyújt, máris egész Izrael felkiált: „Hallott-e ilyest az ember! – most még a vér is jelentsen valamit! bennünket ki akarnak zárni, mert más vérből valók vagyunk!”

Igen, Izrael: de hát nem te kezdted meg a kizárást? Nem zártad-e ki valamennyi népet a magad különösségéből? Most mi mondjuk – következetes módon: „Ha Júda bennünket kizár, akkor mi is kizárjuk Júdát! Ha te ütöd az én véremet, én is ütöm a te véreidet!” A mi neked igazságos, nekünk méltányos.”

Tán a végzet úgy akarja, hogy a nemzetségek, ha érettségük időpontjához közel jönnek, élesen elváljanak egymástól, hogy mindegyikük, saját különösségében a tökélyig emelkedjék. A teremtő akarat nyilván különféle nemeket, különféle fajokat és nem egy jelleg nélküli zagyvalékot akart. Mert hát a Teremtő valódi művész, képzelemgazdag és sokalaku. Azért nem akarhatott mindent egy kaptafára verni; a különféle - ségekben próbálkozott. És kezeinek munkája nem válnék dicséretére, ha minden szín-árnyalat, melyet teremtett, egy színtelen szürke valamibe összekeverve lenne. A jövő egyetemes világpolgára, a mely némely agyvelőben kísért, egy nyomorúságos teremtmény lenne. A színek általában nem lesznek tisztábbak és jobbak, ha az ember összekeveri őket; bizonyos azonban, hogy a harmadik, negyedik keveréssel vége lesz velük minden pompának.

A világakarat az elválasztást, a különféleséget akarta. Hisz épen a zsidó faj tanít meg bennünket arra, minő értéke van a faj tisztántartásának. A tiszta fajzsidó ugyan sohasem kitűnő ember, de majd mindig „kitűnő” zsidó, vagyis lénye oly biztos, oly határozott, sajátosságai oly annyira bizonyos tökélyig vannak kifejlődve, hogy mi őt – a maga nemében – kell hogy bámuljunk.

Ha mármost egy ily teljességgel alacsony természettel bíró nép szigorú belső keresztezés (Inzucht) által egy bizonyos bámulatraméltó tökélyre juthatott, mennyivel kiválóbb cselekvési képességre fognak fejlődhetni az árja, azaz a nemesebb népek, fajuk tisztántartása, különös képességeik megtartása és fokozása által! Ez fontolóra veendő.

Tehát: „Választassék el a te magvad az ő magvuktól!” Senki sem fogja megtiltatni, hogy az európai, az árja ezentúl vérenek tisztaságára ópoly büszke legyen, mint a zsidó elejétől fogva az volt A zsidónak szabad legkevésbé ezen kizárólagosság fölött panaszkodnia, – hisz ő *tanított* meg erre bennünket.

2. A szemiták negatív lénye.

Én tényleg azon meggyőződésben vagyok, hogy a zsidó-fajjal egy negatív, egy bomlasztó tulajdonság elválatlanul összekötve van. Bizonyíték erre ennek a népnek kétezer éves történelme. Sőt én azt állítom, hogy a zsidó – a valódi fajzsidó – abszolúte képtelen valami pozitívumot létrehozni. Nyugodtan várom az ellenbizonyítékokat; eddig ilyennek még csak nyoma sincs. Még midőn önálló nemzetet képeztek

is, valami létrehozó tevékenységről egyáltalán nem adtak tanúságot. A földet a meghódított benszülöttek művelték; a produktív kézműipar majdnem egészen hiányzott náluk. (Lásd Sámuel 13, 19 és 20: „Nem találtak vala pedig egy kovács sem az országban, és egész Izraelnek a philisteusokhoz kellett vonulnia, ha valamelyikük ekevasat, kapát, fejszét vagy kaszát akart kiélesíttetni.) Építészei idegen országokból jöttek; művészi tárgyakat előállítani meg volt tiltva – hogy a szükségből erényt csináljanak.

Mivel járultak a zsidók az újabb időben a kultúra haladásaihoz? Feltalálták-e a könyvnyomtatást, a gőzgépet, a távírdát? Még csak a puskaport se találták fel, daczára az ő hasonlíthatlan értelmességüknek! Pedig épen a zsidóktól várhattuk volna ezeket a találmányokat, mert hiszen – amint kevéssel ezelőtt egy bécsi lapban olvashattuk, – az ő világműveltségük „a többi népeket azon magasabb kultúra fokra felemelni, a melyen a zsidók már régóta vannak!”

Évszázadok óta vannak egyes zsidó családok a legkényelmesebb viszonyok között, a melyek között teljes idejük és alkalmuk volt, különös képességeiket minden irányban kifejteni, – évtizedek óta nyitva állanak a zsidók előtt az emberi tevékenységnek minden ágai; – de hol van csak a nyoma is pozitív termelési ösztönüknek? Ki mutat nekem egy házat, a melyet zsidó kezek építettek? Ki mutat nekem egy mechanikus készüléket, egy gépet, a melyet zsidó gondolt ki és létesített? Ne mondja azt nekem senki, hogy a zsidónak nincs arra szüksége, hogy durva munkát végezzen, mert őt finomabb szellemi minősége nemesebb, tisztán szellemi tevékenységre képesíti Haszontalan képmutatás! Nem ismeri az az igazi embert, a ki azt hiszi, hogy csak éhség és szomjúság hajtja az embert a munkára. Nem, az igazi ember dolgozik, mert egy ellenállhatlan ösztön hajtja őt, neki dolgoznia kell – munkabér és hála nélkül is. Hol ez a munkálkodási ösztön a zsidónál! Legfőleg hiúság-, ből és játékból dilettánszkodik valamiben, nem pedig azért, hogy komolyan valami termelő munkát végezzen.

Régi rege ez, hogy a zsidó tunya a munkára, az igazság azonban az, hogy ő erre képtelen. Lehet hogy a zsidó nincs ennek öntudatával, hogy ő nemcsak másokat, hanem magát is iparkodik ezen tény fölött csalódásban ringatni. Szolgáltasson tehát maga mellett bizonyítékot. Menjen a maga pereputtyával egy külön földterületre, művelje ott a földet, építsen népének lakásokat, teremtsen ezzel, idegen kezek hozzájárulása nélkül, saját nemzeti művészetet és kultúrát, s ekkép ereszkedjék a többi nemzetekkel becsületes versenybe. Akkor majd becsülni fogjuk őt mint becsületes embert, úgy mint magunkat. Mindaddig azonban, a míg ezen bizonyítékot nem szolgáltatja, túrnie kell, hogy mi őt mint páriát magunk között kigúnyoljuk, eltaszítjuk magunktól és rátaposunk. Ugyan elszenvedné-e ő mindezt, ha természetének impotenciája nem kénytelenítené őt arra, hogy ezen szerepet játssza? Csak annak, a ki becsületes tulajdonságokkal bír, lehet bátorsága az igazi becsületérzésre. A képtelen embernek kénytelen-kelletlen becstelen és szemérmetlen csúszómászóvá, képmutatóvá és hazuggá kell aláülednie. Ha egyszer az árja népek a zsidó képtelenséget teljesen és tökéletesen felismerték: akkor a zsidókérdés nagyon egyszerűen oldható meg.

3. Kereszténység – türelmesség.

Ha egyszer a zsidó, valódi lényegében felismertetik és minden oldalról sarokba szorítottatik, akkor még csak egy kibúvót tud: menekülni akar a kereszténység védpajzsa alá, – appellál a keresztény türelmességre!

A zsidó, a ki két évezreden keresztül gúnyolta és átkozta a keresztény tant, egyszerre ugyanezen tant mérvadóul akarja magára nézve tekintetni, s birájául hívja fel.

A kereszténység kinyomata az árja szellemnek; ez az árja (indogermán) ősi erkölcsan, a melyet a zsidó gyűlölt és harczolt ellene, mert te:mészetszerűleg a legélesebb ellentétet képezi az ő nézletével és erkölcsánával. És most egyszerre a zsidó szemére hányja az árjának, hogy ez nem eléggé keresztény, nem eléggé árja! Valóban különös egy dolog.

Nem! – zsidó! A te fegyvered tompa, ha ennek a fegyvernek a neve a kereszténység. Hisz a keresztény tan úgy támadt, mint tiltakozás az embertelen zsidó szellem ellen. Ennek a lándsának az éle te ellened van irányozva, és most te bennünket a nyelével akarsz keresztülzúrní? És aztán csak valld be, nem is komolyan veszed te azt a fegyvert? Csak mint játékszert veszed a kezvedbe, hogy vele szemfényvesztést csinálj. Minket ezzel a fegyverrel még csak meg se karczolsz; de vigyázz, hogy neked a haláldőfést meg ne adja!

Frey Tamás.

Elmélkedések az antiszemita sajtó fölött

Mióta a zsidóság sajtóságát képező azon törekvés, hogy az egyes népek minden nyilatkozványai és mozgalmi internacionálizáltassanak, állami és polgári életünkben mindinkább érvényesült, és népünk jellemének régi természetszerű sajátosságait mindinkább elmosta, mind ritkábban hallja az ember azokat a magvas találó közmondásokat, melyek elődeink mély bölcsességéről, de egyszersmind lélekegyszerűségéről tesznek tanúságot. Ma már ilyenféle közmondások járnak például: „Élni és élni engedni”, vagy „A kinek nincs pénze, az lump”, vagy „Csak a lumpok szerények.” Az ilyen kifejezések ma szokottabbak és hatékonyabbak lettek; s ez a jellemző korunk szellemére nézve. Ez azt jelenti, hogy az erkölcsi komolyság helyébe az ellaposulás és az önzés lépett, hogy a világnak és az emberi életnek eszményi felfogása mellőztetik az önérdék és öntömjénezés mellett. A nagy tömeg ezt „liberális”-nak” hívja, tulajdonképen azonban „zsidós”-nak kellene neveznie, mert mai liberalizmusunk leginkább a zsidóknak szolgál hasznukra. Hogy anyagi tekintetben hasznukra szolgál, bizonyítja nemzeti jólétünk hanyatlása; hogy nekik szellemi tekintetben is hasznukra szolgál, bizonyítja a zsidó sajtó elterjedtsége és befolyása, valamint azon nehéz küzdelem, melyet a nemzsidó sajtónak folytatnia kell, hogy saját hazájában talajra találjon.

Mit nyújt a zsidó sajtó? Újdonságokat, szórakozást, hizelgőseket, felcizcomázásokat. Gyorsan szerez magának barátokat, mert az emberek nem zavarja kényelmességükben, mert bókákat csinálva u. n. jóakarutuknak, sohase kívánja tőlük, hogy összeszedjék magukat komolyságra és kötelességteljesítésre; mert senkit se rémit meg a fenyegető veszélyekre

való utalás által, hanem az embereknek azt magyarázgatja, hogy nincsen semmi baj; mert, míg az embereknek feje fölött ég a tető, elbűvölő naivitással a gangesi lótuszvirágokról vagy a Szemiramis virágzó kertjeiről stb. cseveg.

S mit nyújt az antiszemita sajtó? Komoly, keserű igazságokat. Felrázza a paloták és kunyhók lakóit; egy magasztos, fontos ügy részére sürgősen szükséges személyes áldozatokat követel; követel érzelmet szórazás helyett; azt akarja, hogy a mi veszélyes és rősz, az neveztessek meg a maga igazi nevén, hogy az emberek megszokott és kényelmessé vált állapotokat mint visszas állapotokat ismerjék fel és szakítsanak velük; munkát követel uzsora, szerénységet pöffeszkedés, lemondást megvesztegetés helyett. S a ki ennek a sajtónak a szolgálatába áll, olyanforma hivatása van mint annak, a ki egy vak koldusnót előkelő házak ajtai elé vezet; még azok is, a kik a szegénynek szükségét átérzik s emberies könyörületet éreznek, gyorsan és barátságtalanul rázzák le a nyakukról, nehogy kényelmességükben zavarva legyenek.

Azon sorsban, melyben ma az antiszemitizmus részesül, részesült elejétől fogva minden valóban nagy reformatori eszme, a mely egy egészséges új korszak megalapítását tűzte ki céljául, s képviselőik koldusok voltak. A *világ* bolondoknak hívta, elítélte és keresztre feszítette őket. De eszmék nem halnak meg, fenmaradnak egy dicsőséges korszak összeomlott pompáinak romhalmazai alatt, essék bár az, a ki azon eszméket teremtette vagy ápolta, a csőcseléknek vagy a törvény szigorúságának áldozatul; mert a csőcselék egy akarat nélküli mozgatható tömeg, a törvény pedig a mindenkori hatalmasok teremtménye.

Az emberiségnek hamis, alacsony fogalmaktól és nézetektől való megszabadítása, a szellemi, erkölcsi és nemzeti szabadság védelmezése, az emberi jogok visszahódítása és az emberi méltóság elismertetése, a hazai munka és kultúra megóvása. – ez együttvéve eszméje az antiszemitizmusnak.

A ki ezeket elolvassa, azt fogja mondani: „Ezeket én is elfogadom? ezen értelemben én is antiszemita vagyok!” És ő szívében aa is, de csakis – szívében, nem tovább; a consequentiák levonását azonban hiába várjuk tőle.

A mint valamely eszme alakot ölt és egy irányzatnak határozott alakjában lép fel, felkelti az ellenfelet nyugalmból, a ki tagadja, hogy létjogosultsága van és tevékenységi tere lehet; s megkezdődik a kikerülhetlen küzdelem s követeli áldozatait.

Tovább mint egy jogosultnak elismert irányzatig, a mi antiszemitizmusunk eddig nem vitte a dolgát: lassankint mind több és több párhívet szerez magának, tulajdonképeni talajt lépésről-lépésre kell hódítania, s a jövő se tagadható el tőle. hisz pályája fennforgó bajok számos romjain halad.

Nehéz darab munka az, a törvényes önségély szűk terére szorítva, egy, a törvények tekintélye, a tőke kíméletlensége és a megszokottság hatalma által védett ellenség ellen operálni.

Mit képes az antiszemitizmus az ellenséges tábor ezen védbástyái ellen állítani? A saját meggyőződés hatalmán és a végleges győzelembe vetett bizalmon kívül csak csekély anyagi eszközöket, mert azok, a kik leginkább átértik az irányzatnak igazságát, jogosultságát és szükségességét,

legnagyobbrészt a „megkoppasztottak” közé tartoznak és gyakran csak csekélyt mentettek meg a szellemi és anyagi vagyomból. Tehát a kisebbségnek, a még meg nem „koppasztottak”-nak vállaira nehezednek egyedül az áldozatok.

Ha az ember az antiszemitizmusnak ezen kedvezőtlen helyzetét fontolóra veszi, úgy lehetetlen nem csudálkozni azon, hogy az már ily meglepő sikereket aratott. Olvasóink ismerik ezen sikereket és tudják is méltányolni. Hogy ezek a sikerek részünkre megtartva is legyenek, arról gondoskodnak már oly férfiak, a kiknek befolyása a közügyekre többé el nem tagadható s többé el nem hallgatható. Az elterjedés és elismerés is, a melyben pártunk sajtója, legalább Németországban, részese, egy bátorító siker. A sajtó hatalma ismeretes, fölösleges e fölött csak egy szót is vesztegetni; csak kevés hivatottaknak van mai napság saját véleményük: az emberek úgy olvassák el a maguk véleményét, s a mit olvastak és a mit olvasni szoktak, az az ő bölcsességük, Ítéletük, zsinórmértékük.

A mai napisajtó nagyban és egészben ellensége az antiszemitizmusnak, mert megvásárolható lett és a tőkének a szolgája. Ezen megvásárolható sajtó mellett a fiatal antiszemita sajtó igen szerény létet öl, és még sokáig koplalni fog, míg azon jelentőségre jut, a mely őt megilleti.

A mai sajtónak döntő segédeszközei a pénz, és ennek legközelebbi vérrokona – önző, minden idealizmus nélküli korszellemünk merev materializmusa. Az az uralom, melyet a zsidó sajtó majdnem egy fél évszázad óta Európa népei fölött gyakorol, egy szellemileg elcsenevészedett és megbénult népet nevelt. Képzettnek mondja magát, mert sokat tud; sokkal többet arra, hogy mindazt a sokat értse, és tettekbe öntse. A zsidó sajtó a népet újdonságokkal, pikáns leírásokkal, a legtávolabb eső zónák és korszakok rajzaival táplálja, mintegy papi ruhába öltözve prédikál, a bíró álcáját öltve fel ítél, henzeg a hősek a kothurnusaiban és lelkesedik a művész babérja alatt. És teheti is, mert a pénz nála van. A pénzzel megvásárolja a távirдай irodákat, megvásárolja az Írókat, a parlamenteket, a költőket, sőt még a fejedelmek trónjaikon, az egyházfejedelmek oltárai előtt is alig tudják kivonni magukat a zsidó pénznek őket láthatatlanul körülhálózó daemóni befolyása alul. A jóltevő látszólagos nemeslelkűségével, a hazafi színlelt önzetlenségével közelednek a föld hatalmasaihoz az arany-borjú ügynökei, adják nekik az aranyat az eladósodott nemzetek részére, s egyúttal iparkodnak nekik szavakat diktálni a trónbeszédék számára.

Mily szegény ezzel szemben a nem-zsidó sajtó és pártja! Mi marad neki a világ pompáiból? Egyedül csak az örök igazság eszményi javai és az öntudat, hogy nem adta el magát. Ezzel a nem-zsidó sajtóra nézve a működés feladata és tere megjelölve és határolva van. Komoly feladat is egy tövisekkel és csalánokkal ellepelt hatáskör! Tartsák ezt elvbarátaink mindig és mindenhol szemek előtt; ne felejtsek el ezt soha! A valódi néplélek legbensőbb egészséges magvából nőtt ki mozgalmunk, s ezt az egészséges magvat ápolni, kifejleszteni és termékenynyé tenni, sajtónknak komoly feladata.

Azt a kifogást hallani gyakran az antiszemita pártlapokra nézve, hogy ezek huzamosan nem tudnak új dolgokat mondani, hogy fárasztó dolog az, mindig csak a zsidóról és az ő kártékonyágáról olvasni. Felkérjük elvbarátainkat, ezen kifogásnak mindig és mindenütt ellenszegülni.

Ez az ellenvetés folyton kiválólag azon lapoknak tétetik, a melyek nem bocsátkoznak bele párt- és felekezeti vitatkozásokba. De nincs igazuk azoknak, ebből ama lapoknak szemrehányást tenni; épen nekik kell első sorban fontos feladatukat és nehéz helyzetüket megkönnyíteni! Ezen lapoknak mint nemzeti épülési iratoknak a családokban otthonosoknak kellene lenniök; az embereknek azon kötelesség öntudatával kellene lenniök, őket mint a keresztény-nemzeti népelet őreit tekinteni és méltányolni. Egyáltalán nem kell túlzott követeléseket formálni egy oly sajtó irányában, a mely csak nagy vesződséggel és személyes áldozatokkal tudja keresztülküzdenie magát. Rendszerint azok a legélesebb kritikusok, a kik legkevesebbet tesznek az ügyért; ezek a maguk részvéltenségét örömet mentegetik ama lapok szolgáltatásainak csekélységével. Valamely lapnak a szolgáltatásai főleg azon mérték szerint jelentkeznek, a mely mértékben a lapnak irányzata elismerésre és támogatásra talál. Ha valaki azt hiszi, hogy alapos hiányokat fődözött fel a lapban, forduljon jóakaratólag a lap vezetőjéhez, a helyett, hogy ellenszenves kritikát mondjon bárhol róla; ekkor a jó ügynek szolgálatot fog tenni.

Azon sok túlzott igény közé, melyeket az emberek valamely lappal szemben formálnak, tartozik az eredetiség hiányának kifogása. Azt azonban feledik, hogy minden okos dolog egyszer már el lett mondva; a látszólagos új dolog legtöbbnyire a formában van, a valóban új dolog legtöbbnyire hypothesis. Gyakran nem annyira a cikknek a hibája, ha hatása, nincsen, mint inkább az olvasóé, a ki nem gondolkodik fölötte. Mindent együvé véve: ügyünk fölötte komoly ügy, és csak az, a ki azt komolyan veszi, fog neki használni. Azért dobjátok félre a könnyelmű, újdonsághajhász sajtót; ne olvassatok annyifélet, hanem olvassátok azt, a mire szükségetek van; olvassátok azt, a mi hasznotokra válik, nem pedig a mi szórakoztat benneteket. Sok ember idejének nagy részét újság-olvasással tölti el, s e mellett alig marad idő neki a gondolkodásra. Nem az, a mit olvasott, hanem az a mit átgondolt, teszi az embert okossá. Egy, az igazságot nélkülöző, könnyelmű sajtó rablást követ el a népek szellemi, nemzeti vagyonán.

Azért támogassátok teljes erőből az ügyünkért nehéz küzdelmet vívó antiszemita sajtót, s ne engedjétek, hogy e lapok egymásután megbukjanak, munkásaik tevékenysége pedig megszibbadva, ezek kénytelenek legyenek utóvégre a tollat kiejteni kezeikből.

Mert ha utolsó fegyverünk a sajtó is kiesik kezünkől, akkor csak csináljuk meg végrendeletünket nem – örökösaink, gyermekeink, hanem a *zsidók* – részére!
W. R.

Az antiszemitizmus tudományi megalapítása.

Néha-néha megesisik egyik-másik zsidólapunkkal, persze csak vigyázatlan pillanataikban, hogy az antiszemitizmus fölött olyan nézetet fejeznek ki, a mely az igazsághoz vesszettül közel áll. Mostmár mégsem megy, a jelenkor legjelentékenyebb társadalmi tüneménye fölött olcsó jelszavakkal és elcsépelet élczekkel keresztülsikamlani. Ezt az utóbbi szokást már csak a „Volksblatt”-ok követik, míg a „magasabban álló” újságok kényszerítve látják magukat, itt-ott „szabadelvű” tudományuk lomtarából rozsdás fegyvereket előszedni. Ez az antiszemita ügy egy kiváló haladására mutat, s ez

eredmény a német tudósoknak köszönhető. Habár a német tudományos kutató minden téren azon nem mindig praktikus eszméből indul ki, mindenre nézve egy tudományos elvet találni és ezt rendszerbe önteni: az antiszemitizmus terén egy tudományos rendszernek a felállítása nevezetes eredmény. A német tudományos kutatás bebizonyítja nekünk a történelemből, a népisméből, az erkölcsstanból, hogy a zsidó az és annak kell maradnia, a mi volt; hogy a zsidó, mint minden szerves lény, a faj és az átöröklés törvényeinek alá van vetve, s hogy a zsidó minden cselekedeteiben, nézeteiben és erkölceiben egy természettörvénynek hódol. Ez a felismerés rendkívül sokban hozzájárult ahhoz, hogy a zsidókérdésre világosság deríttessék, s ezzel a többé-kevésbé jószándékú javaslatok legtöbbször, a zsidó faj „megjavítása” iránt a semmiségbe sülyednek. Mindezen tanácsok közül tán az a legselejtesebb, a mely a zsidókat felhívja arra, hogy a keresztény vallást felvegyék. Már többször alkalmat vettünk magunknak egy ilyen lépés képtelenségét megvilágítani, s bebizonyítottuk azt, hogy a zsidó más, mint a mózesi-talmudisztikus vallásra egyáltalán nem képes. Vallása szintoly sajátja és sajátos marad, mint nemzetisége. Az ilyen javaslatok csak összezavarják a zsidókérdés fölötti nézeteket, s eredetüket részben tán ezen szándéknak is köszönik. Azért reánk nézve nagy értékkel bír az, ha zsidó lapokban végre az antiszemitizmus „tudományi” megalapítása is, habár tagadólag, elismertetik. Így a „Deutsche Zeitung”, ekként ír ezen tárgyról:

„Miben áll a jellemző tulajdonsága a jelenlegi németországi antiszemitikus mozgalomnak? Bizonyára más országokban is van zsidógyűlölet. Oroszország és Románia évekkal ezelőtt állandó rovatot képezett e thema fölött, Németországban azonban az antiszemitizmus oly jelenségek közt jött felszínre, a mely eltér azon módtól, a mint más országokban nyilatkozni szokott. Az antiszemitizmus Oroszországban durva kravallokkal dolgozik, a zsidók személye és tulajdona elleni erőszaktevével. Ha azonban a fegyveres erő fellépése által a rend újra helyreállítatik, a korábbi társadalmi állapot ismét helyreáll, s rövid hetek múlva minden el van feledve. Egészen másként van azonban Németországban. Míg az orosz antiszemita üt és vág a nélkül, hogy sokat törné a fejét azon, hogy miért és mi módon, addig a német antiszemitának szüksége van eljárásának tudományos megalapítására. A német antiszemitizmus földrajzot, népismét történelmet, néprajzot, az emberfajokról és ezeknek különféle erkölcsi éi értelmi tulajdonságairól szóló tant segítségül hív annak bebizonyítására hogy mily gonosz ficzko a zsidó. A modern zsidóellenes mozgalom Német országban úgyszólván tudományos rendszerbe öntetett. Ha nem lenne „paradox” a kifejezés, úgy azt mondhatnánk: a zsidógyűlölet, a mely oly régi mint maga a zsidóság, a modern német antiszemiták által nyert tudományos mély alaposágát.”

Bármennyire „paradoxának látszassék is a „Deutsche Zeitung” előtt ezen utolsó tétel, olyannyim igaz, és a német nép csak szerencsésnek érezheti magát, hogy a zsidóságnak, az ész fegyverével, létjogosultságaim terjedelmét kijelölhette. Ezen, a „Deutsche Zeitung” előtt feltárult fej ismerés a többi zsidólapok chorusában, a hol eddig az antiszemitizmus fölött csak olcsó gúnyolódás hallatszott, bizonyára jogosult megdöbbenést fog előidézni. S ez a sikere „az antiszemitizmusnak a tudományban.”

A német birodalmi nagy tábori vezérkar az orosz zsidókról.

A múlt év folyamán Mittler és fiánál Berlinben „Az európai orosz birodalom” cím alatt egy munka jelent meg, a mely azonnal felkeltette a tudományos körök figyelmét, Az anyagnak bősége, a gyakran oly száraz statisztikai adatoknak szellemdús kezelése és a tényekre alapított szabatos Ítéleteknek a modora, az ismeretlen szerző utáni kutatásokban az embereket hamar a Königsplatz-ra utalta, s ma már nyílt titok, hogy a jelentékeny munka a nagy tábori vezérkarból veszi eredetét. A ki Oroszországról ír, annak a zsidókról is kell írnia, – ez kikerülhetlen valami, s érdekes dolog olvasni, mi mondatik ezen országos csapásról egy oly hidegen és tárgyilagosan ítélő helyen. Hisz az orosz-lengyel zsidóság az a kimeríthetlen magazin, a melyből mi a szükségleten jóval felül el leszünk látva ezen dohos portékával. A nevezett munkának 65. és 144. s köv. lapjain szószerint ez áll:

„Azon 7-8 milliónyi zsidó közül, a kik a föld minden részén elszórva vannak, körülbelül 3 millió az orosz birodalomhoz tartozik, s e közül ismét a legnagyobb rész a hajdani lengyel köztársaság határai közt él. Itt már a középkor elején jelentkeztek, s bevándorlásuk növekedett attól fogva, hogy a nyugaton a keresztesháborúk alatt ismételve kemény üldöztetéseknek látták kiteve magukat. 1264-ben Jámbor Boleszlav fontos kiváltságokat adott nekik. A meddig csak a lengyel kormánypálcza elért, a zsidók is előnyomultak, az orosz nép visszautasító magatartásával szemben, kiterjeszkedésük szorosan védállamuk kiterjedésével maradt kapcsolatban, és noha most minden orosz kormányzóságban vannak zsidók, mégis még ma is világosan felismerhetők Kelet felül Lengyelország-régi határvonalán fő elterjedésük határvonalai. Csak Délen terjednek ezek jóval tovább.

A régi lengyel tartományokban 1870-ben a következő számban voltak:

Varsó	144,000	Mohilev	145,000
Petrokov	73,000	Minsk	106,000
Lublin	93,000	Grodno	128,000
Kalis	55,000	Kiev	252,000
Siedlce	77,000	Kovno	110,000
Szuvalki	87,000	Vilna	106,000
Radom	72,000	Volhynia	205,000
Kielcze	51,000	Podolia	240,000
Lomsa	66,000	Vitebsk	80,000
Ploczk	50,000		

Ezen kimutatásból kitűnik, hogy a zsidók a „lengyel királyság”-ban kevésbé erősen vannak képviselve, mint azon 9 nyugat-orosz kormányzóságban, a melyek hajdan a köztársasághoz tartoztak, lévén itt a viszo-ay.ok a zsidók sajátos géniuszának sokkal kedvezőbbek, mint a Visztula-tartományban, noha ebben is 1816-tól fogva megháromszorozódott a számuk, és már 1870-ben Lengyelország minden 100 lakosára 13 zsidó esett.

A zsidók emporiuma, az u. n. „orosz Jeruzsálem” Berdicsev, egy Radzivil-féle város Kiev kormányzóságban, a melynek 53 ezernyi lakossága majdnem csupa zsidó. Fekvése Kiev és Zsitomir között s három országos vásárja, a melyek közül egyik nagy lóvásárral van egybekötve, szerezték meg Berdicsevnek ezt a sajátserű jelentőséget.

Északon a régi lengyel tartományokon kívül csak Kurlandban van nagyobb számú zsidó, t. i. 34 ezer.

A zsidók néprajzi jellege azt hisszük általánosan ismert.

Ők a faktorai azaz az üzletemberei valamennyi régi lengyel tartománynak: alkuszok, bizományosok, uzsorások. A falukban iparral is foglalkoznak, különösen a fuvarozással. Majdnem felerészük kereskedőkből áll, újabb mint iparosok is a városokban, a hol legtöbbnyire összezúfolva, külön, még azon tájakra nézve is rendkívül piszkos városrészekben élnek. Minden hetedik zsidó egy pálinkásboltot tart. A zsidóknak mint földmives gyarmatosoknak „Új-Oroszországban” letelepítése iránti kísérletek hajótörést szenvedtek: a hol a zsidó az ekeszarvát megfogta, ott szellemileg és testileg elcsenevészett, s legtöbb esetben azt a földet, a melyet művelésre kapott, haszonbérbe adta, és schacheroz a bérösszeggel. A zsidó maga nem szeret javakat produkálni, hanem szivesebben esz-közli ezek átmenetelét egyik kézből a másikba, pénzértéküket fokozva is a különbözetet zsebrevágva. A mint mindenütt, úgy itt is zöldágra vergődnek a zsidók spekulációs tehetségükkel és néha gazdagsághoz is jutnak. Minden harmadik ember adósuk.

A falukon a kis forgalomban egy üzlet se szokott létrejönni a zsidó alkusz nélkül; ők a fő liferánsok az orosz katonai igazgatás részére, és sok vidéken egyenesen uralják a kereskedelmet,

A maguk szőrebeliek között a zsidók úgy szóbeli mint írásbeli érintkezésben a zsidó-német jargonnal (hivriteitz vagy jidich) élnek, mely a régi rajnai frank szójárásnak a héberrel és lengyelrel való vegyülékéből támadt, de a tolvajnyelv elemeiből is sok járult hozzá. Magasabb képzettségű zsidók „hochdeutsch” is beszélnek, s majdnem valamennyien Németországot tekintik azon országnak, a hol nemzetségük legszivesebben virágzik, s azért Oroszországban is örömet csatlakoznak a németekhez. (A minek ezek persze rendkívül örülnek! – Szerk.)

A nagy tömeget véve, az orosz zsidók jóval alább állanak a nyugateurópai zsidóknál, sőt fizikai és szellemi tekintetben gyakran még az orosz parasztnál is. Mivel a zsidó itt sokszor a legnagyobb nyomorban él, azért vézna, lesoványkodott, gyakran szemgyuladással s roppant piszkos testében, ruházatában és lakásában. Noha a zsidó iskolák mind-egyiknek alkalmat adnak, legalább a héber kurzivírást olvasni és írni tanulni, mégis a legtöbb zsidó iskolai ismeretek nélkül van, abszolúte közönyös minden iránt a mi nem épen vág bele az üzletbe, és természetesen minden hazafiság nélküli. A zsidók azonban, főleg Nyugatoroszországban, oly hatalmat képeznek, a melylyel komolyan számolni kell.

Házasságok zsidók és keresztények között nincsenek megengedve.

A zsidók, lakhelyüket illetőleg, korlátozásoknak vannak kitéve.

Végleg csak a lengyel királyságban, Vilna, Volhynia, Grodno, Kovno Minsk, Podolia, Poltava és Jekaterinoszláv kormányzóságokban, és pedig tekintet nélkül a helyre, szabad letelepedniük. Vitebsk és Mohilev kormányzóságokban csak a városokban van nekik megengedve letelepedniük

A nyugoti kormányzóságokban, mivel a dugárosoknak orgazdákul szolgálnak, nem szabad olyan helyeken letelepedniük, a melyek a határhoz 50 verstnyire fekszenek. Kiev kormányzóságban zsidó csak akkor lakhatik a fővárosban, ha első osztályú kereskedő és feddhetlen életű. Kurlandban valamint Riga és Schlock livlandi városokban 1835 óta nem eresztenek be új zsidó letelepülőt.

Ki vannak véve ezen korlátozások alul olyan zsidók, a kiknek akadémiai fokozatuk van vagy első osztálybeli kereskedők.

Ezen határozmányokat a tapasztalás szerint a zsidók különböző utakon-módokon kijátszák.

Az állami szolgálatba egy zsidó se léphet, a ki akadémiai fokozatot el nem nyert.

Minden zsidónak a polgári vagy a parasztosztályhoz kell tartoznia, s az első esetben a városi képviselőtestületnek, valamint a tanácsnak tagja is lehet; mindazonáltal ezen testületek egy harmadrésznél több zsidóból soha-nem állhatnak. Polgármester zsidó nem lehet.

A zsidó háztartásának tagjául keresztény cselédet nem tarthat. A zsidók jogmegszorításai csak akkor ítéltetők meg helyesen, ha meggondoljuk, hogy az orosz birodalomban három millió körül élnek. Ilyen körülmények között oly kérdések, melyek Angliára, Francia- és Olaszországra nézve, a melyek egy-egyikében csak 40-50 ezerén laknak, jelentéktelenek, komoly problémákká válnak. Különösen az a kérdés merül fel, váljon az oly könnyelmű vagyonos parasztnépnek az országa a zsidó bevándorlás előtt érzékeny hátrány nélkül megnyitathatik-e.

A zsidók főfoglalkozása Oroszországban a benső közvetítő kereskedés és a nemzetközi kereskedés ócska ruhákkal.

A zsidó közvetítő kereskedők a falusi lakosságnál összevásárolják a mezőgazdasági termények-1, főleg a gabonát, és a külföldre kivivőknek eladják. Átveszik a behozótól és a belföldi gyárostól az ipartermelvényeket, és a lakosságnál, különösen a falusi lakosságnál elárusítják.

Mióta oly sok zsidó a zsidóüldözéseket ürügyül felhasználva, részint csalárdul bukott, részint pedig a nélkül, hogy fizetett volna, külföldre ment, a gyárosok és kereskedők a zsidóknak legtöbbsnyire csak készpénz fizetés mellett adnak árukat, s ez az az út, a melyen a közvetítő kereskedés tán kezeikből kiragadható, az esetre, ha a helyükbe lépő oroszok hitelképesebbek lesznek.

A nemzetközi ruhakereskedés óriási mérveket öltött, és forgalma több millió rubelre megy évenként.

Az ócska ruhákat Nyugat-Európa, névszerint pedig London zsbivársárain összevásárolják s nagy nyalábokban Varsóba szállítják. Itt egy egész városrészben kiválólag olyan zsidó kézművesek laknak, a kik ezen árunak kijavítását és felfrissítését látják el, a mely aztán, ismét csak zsidó kezek útján, kolosszális tömegekben belső Oroszországban, sőt még Ázsia legtávolabb részeibe is elárusítás végett tovább szállítatik.

Ezen tulajdonképeni kereskedelmi üzletek mellett a zsidók természetesen kiterjedt mérvben pénzüzleteket üznek. Erre nekik, az ottani viszonyok között, bizony tág, gyakran igen-igen jövedelmező tér nyílik. Az uzsorásra szükségük van az embereknek, de gyűlölik is őket. Az oroszoknak a zsidók elleni ellenszenvét ezek teljes hévvel viszonozzák, s részben ez magyarázza meg a zsidó elemnek számát és jelentőségét a

mindkét nembeli nihilisták között. Ezen ellenszenv nyomaira az orosz kormány minden kölcsönnél rábukkanik, a melyet saját országában felvenni akar. Mindennek daczára a héberek semmikép sem befolyás nélküliek. Még Sz.-Pétervárott is az ott lakó néhány száz „védett” zsidó az irányukban jóakarátú, illetőleg lekötelezett emberek meglehetősen számával rendelkezik, az elégtelen fizetéssel ellátott alsó hivatalnoki személyzet pedig a mózes-hitű lengyel és lithván pénzemberekkel mindenütt összekötetéseket tart fen, s hatásteljesen támogatja őket kiterjedt spekulációikban és vasúti vállalkozókkal s másokkal folyó szövevényes perekben.

Szózat a magyar néphez. *)

Csak az az ország lehet boldog, melynek polgárai át vannak hatva a haza iránti szeretettől, hol a polgárok szorgalom, munkásság által keresik jólétüket, s a haza fiai vállvetve oda törekednek, hogy önmaguk jólétében a hazát virágoztassák fel.

Ki volna köztünk, ki ne óhajtana azt, hogy Magyarország boldog és virágzó legyen? Ki volna az – kiben magyar szív dobog, – a ki szívvel, lélekkel, tehetségéhez mérten oda ne igyekeznék hatni, hogy boldog legyen e sok viszontagságot Mállott magyar haza, melynek minden talpalatnyi földje magyar vértől ázott? Hja! de van ám édes olvasóm e hazának oly népe is, mely nem törődik azzal, hogy boldog és virágzó legyen ez ország; mely a haza és közjólét rovására igyekszik gazdagulni, s gazdagodását nem szorgalom és munkásságban keresi, hanem abban, hogy pióczaként szívja ki a többi polgárok vérért és vagyonát, s tagjaibau sorvasztván, szegénynyé tegye a nemzetet; arra törekszik, hogy a szegénység sanyarú igájától elnyomott, önértetét vesztett, meghunyászkodott népet rabszolgájává tegye. Ezek azt tartják: „*Ott van a mi hazánk, a hol jól megyén dolgozunk!*” És melyik ez a nép, kedves polgártársaim? Nem más mint a zsidó nép. E nép évről évre szaporodik hazánkban; rajként özönlik be Muszka- és Lengyelországból, hogy itt hatalomra vergődven, rabszolgájává tegye Árpád dicső népét; hogy azt a nemzetet, melyet török, tatár s ezredév kül- s belviszályai nem voltak képesek megdönteni, ők megtörjék, megalázzák, megsemmisítsék; hogy így e hazát, melyért verőket nem ontották, elébb-utóbb magokénak mondhassák.

Fájdalom! az előjelekből ítélve, úgy látszik, hogy ha ébren nem leszünk, ha nem vigyázunk magunkra, sikerülni fog gyalázatos tervök. Azonban hála az égnek, a nemzet kezdi már átérezni szándékukat, s mennél jobban törnek ők előre, annál jobban talpra áll a nemzet, hogy a „*megállj*” szót fülükbe dörgje, mely hatalmas szótól összeomlanak, mint hajdan Jerikó falai. Hogy a nemzet ezen átérézése átértéssé váljék, s hogy a nemzet hatalmas „*megállj*” szava minél előbb dörögjön: óhajtottam én e *szózatot* intézni a néphez, melyben elmondom mikép óvakodjék a nép a cselszövő zsidóság hálójába kerüléstől; – mert hiszen a köznép nagy része nem látja, nem is sejtí, hogy a zsidóság csakugyan tömörült

*) E népies czikk szerző kiadásában külön lenyomatban is meg fog jelelni. – Szerk.

a nép testi és erkölcsi megrontására, szegénynyé tételére s a nemzet leigázására.

Tudom, hogy találkozni fognak többen e szózat olvasói közt, kik így szólnak: „Azok is emberek mint mi, azok is polgárai e hazának.” Én elhiszem, hogy azok is emberek; de az a zsidó, téged zsidóvédő – akár-mint igyekezz is az ő malmára hajtani a vizet, – mégis csak „gó”-nak, azaz állatnak tekint! Az a zsidó elismeri azt, hogy ő Isten képére teremtett ember, de hogy te is az légy, ezt soha el nem ismeri, sőt azt mondja rád „gó” azaz állat. Igaz, hogy a zsidók – az álnokság és hazugság e nagy mesterei – azt állítják, hogy ők már szakítottak őseik e nézetével; de vajon hát mikor és hol történt a zsidó reformáció, melyben e szakításokat ország-világ előtt nyilván dekretálták volna? Ki tud közülünk zsidó reformációról valamit? Való, hogy két felekezet létezik közöttük; de e felekezeteket – a neológ és orthodoxokat – csak a mi leigázásunkra szolgáló eszközöket illető nézetkülönbség választja el egymástól; mindkét felekezet egyiránt halálos ellenségünk, csakhogy különböző utakon törnek megrontásunkra. Szent való és bebizonyított tény, hogy a zsidók kivétel nélkül azt hiszik, hogy minden nem-zsidót mint valami oktalan állatot Isten az ő rendelkezésök alá teremtette. A zsidók azt tartják, hogy Isten midőn kezdetben így szólott: „*Uralkodjál e földnek minden teremtt állatain*”, a teremtt állatok alatt a föld minden nem-zsidó népet is értette; s ennek folytán azt. hiszik, hogy ő nekik előbb utóbb uralkodni kell a föld minden nemzete felett; és e hitökhöz képest szünet nélkül és minden módon – törekednek a keresztyének megrontására és rabigába vetésére.

Te zsidópárti! úgy-e te azt tartod, hogy a zsidó is polgára e hazá-liak? Igen is az jogilag, elismerem; de nem tényleg mint azok, kiknek ősei vérrrel védelmezték e hazát. Nem igyekezik-e a zsidó minden módon kibújni az adózás alól? A szegény keresztyén ember adót fizet parányi földétől, házatól, sőt még két verejtékes tenyerétől is; a zsidóknak meg száz millióik forognak a bőrzén, – a fosztogatás e törvényesen priviligi-zált piacznán, – se száz millióik egy krajczár adóval sincsenek terhelve. De más téren is kibúvik a zsidó a közterhek viselése alól. A szegény magyar fiút, ha eljön az ideje, annak rendes útja és módja szerint besorozzák katonának; ott kell hagyni a családi tűzhelyet, három évig nem is látja a szülei házat. Ellenben a zsidó különféle fufanggal kijátsza a hatóságot, s kibúvik a katonáskodás terhe alól. Így például, hacsak teheti, eltitkolja születési évét; ez pedig igen könnyű nálok, – rendes anyakönyvök nem vezetettvén, melyből meglehetne tudni, hol és mikor? született valamelyik zsidó, s különben is ma itt, holnap ott szedvén fel sátor-fajokat. De még a hol anyakönyvük vezetetik is, akárhányszor megtörténik, hogy ha a gazdag zsidónak fiúgyermeke születik, az nem jegyeztetik be az anyakönyvbe, – mert hisz egypár százas a sakternál megteszi árhatást, – s így ha felnövekedik a Mojsi, ment a katonaságtól. Ha pedig hazánk láthatárára komor felleg terül, ha a hazát az ellenség retgetteti, nem igazolja-e a szomorú tapasztalás, hogy a zsidóság nagyobb része épen az ellenségnek tesz szolgálatot, elvők lévén mindig az erősebbhez csatlakozni? Emlékezetek csak vissza 1848/9-re!

Ezeket tekintetbe véve, úgy-e édes olvasóm te is zsidó-ellenes vagy? De te meg vagy arról győződve, hogy az antiszemitizmus – magyarul

zsidóellenesség – nagyon korszerű eszme? Ha antiszemita vagy, akkor úgy kell tenned, mint alább olvashatod; ha nem úgy tesz: akkor csak szájjal vagy jó hazafi, de tettel nem.

De mielőtt elmondanám, mitől kell óvakodni a magyarnak, hogy a zsidó cselszövényeit magától elháríthassa, arra kérlek édes olvasóm, hogy *az itt* előadottakat higgadt megfontolás után tedd magadévá nemcsak, hanem igyekezzél azon, hogy e szózat mennél több polgártársaddal közölve legyen, egymás közt megbeszéljétek, egymást oktassátok, hogy így annál sikeresebben küzdhessünk a zsidó uralom ellen,

A zsidó vallás tanai szerint egyedül csak ők a zsidók emberek, minden más nemzsidó népek pedig csak állatok levén, szerintök tulajdonnal és minden egyéb emberi jogokkal csak ők, a zsidók bírhatnak. Ebből következően: szerintök nem-zsidót meglopni, megcsalni, vagy bármi úton megsérteni, megkárosítani, sőt megölni is nemcsak szabad, de sőt Istennek tetsző szent dolog; mivel, ha a zsidó a keresztyén vagyonát elveszi, csak a saját magát veszi vissza az azt bitorló gójtól; ha pedig a zsidó megöli a nemzsidót, csak egy tisztátalan állatot, Istennek egy ellen-ségét tette el láb alól.

A zsidó nem ártván embernek a nemzsidót, nem is eszik ezzel egy asztalnál egy ételből, – valamint mi is undorodunk állatnak ételéből vagy táljából enni, – mert ezt olybá tekintené, mintha állattal ennék egy ételből s egy tálból, és ha eszik, ez áldozatot csak anyagi vagy más-nemű haszon reményében hozza meg.

S másfelől tudd meg keresztyén polgártársain, hogy a zsidó, hogy a keresztyének iránti gyűlöletének és megvetésének kielégülést szerezzen, azon igyekezik, hogy a keresztyén emberrel minden kigondolható piszkot, mocskot és mérget megetessen, megitasson. A zsidó hentések, mészárosok s vendéglősök borsókás, dög- és lépfenés húst mérnek, – a zsidó kereskedők és pékek, valamint czukraszok arzénikummal megmérgezett lisztet, kenyeret, süteményeket árusítanak el; a mint ezt már több helyen nagyszámú kínos halállal végződött mérgezési esetek bizonyítják. Ezenkívül mindennemű élvezeti szerek, mint sütemény, kávé és egyebek, miket zsidó koszít, vagy a melyek zsidó kézen mennek keresztül, biztos lehetsz bene, hogy meg vannak hamisítva és mérgezve; ugyanígy tesznek a zsidók a gyógyszerekkel is. Az oly élelmi czikkek, melyek gyárilag állítatnak elő, még a zsidó gyáros által rontatnak meg. Ezért használnak a zsidók minden élelmi szerből és italból csak *kósert*, mert tudják, hogy mindazon élelmi és italszer, melyhez zsidó férkezhetett, már valami gyorsabban vagy lassabban ölü méreggel, vagy undoksággal felkeverve van; s csakis azok állítatnak elő mérgezetlenül és tisztán, melyeken az általok megalapított, és ismert titkos *kóser* jegy rajta áll.

(Vége a jövő számban.)

